

РЕШЕНИЕ

№ 2381

гр. София, 12.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 30.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **1990** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Т. И. К. срещу отказ на Главния архитект на район „П.“ СО, обективиран в писмо №РПД20-ГР94-1192/7/ от 11.01.2021г., по заявление на жалбоподателя №РПД20-ГР94-1192/07.08.2020г., за продължаване на срока на разрешение за поставяне № 7 от 27.09.2010г. на преместваеми обекти – автомивка и работилница за автогуми и кафене в ПИ 430а, кв. 358а, ул. „546“ №10, район „П.“ СО.

Жалбоподателят развива съображения за незаконосъобразност на оспорения отказ поради противоречие с нормативни актове от по-висока степен. С Наредбата на Столичен общински съвет за преместваемите обекти, за рекламните, информационните и монументално-декоративните елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община /НПОРИМДЕРДТСО/ недопустимо било въведено допълнително изискване – срок по чл. 30 във връзка с § 5, ал.2 и ал.3 от ПЗР от Наредбата, различен от този в ЗУТ. Излага подробни доводи за противоречие на посочените текстове от Наредбата с чл.55 и чл. 56 от ЗУТ. В хода на съдебното производство, чрез процесуалния си представител в с.з. на 8.12.2021г изтъква съображения, че е налице все още действащо разрешение за поставяне , чиито срок не е изтекъл, тъй като през 2015г. неоснователно било отказано продължаване на срока с десет години, тоест до 2025г. Моли да се отмени процесния акт. Претендира разности.

Ответникът- Главният архитект на район „П.“ СО в писмен отговор и в с.з.

чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Претендира юриск. възнаграждение.

СГП редовна призована не изпраща представител и не взема становище.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД, като взе предвид доводите и възраженията на страните и прецени относимите доказателствата по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

С разрешение за поставяне № 7 от 27.09.2010г. е разрешено на жалбоподателя монтаж на преместваеми обекти – автомивка и работилница за автогуми и кафене в ПИ 430а, кв. 358а, ул. „546“ №10, район „П.“ СО.Разрешението е за срок от 5 години съгласно чл.20 от /НПОРИМДЕРДТСО/отм.

По повод заявление от 25.08.2015г на жалбоподателя за удължаване срока на цитираното разрешение за поставяне с т.7 по Протокол № 13 РД 09-01-157 от 15.09.2015г. РЕСУТ е взело решение съгласно чл.30 ал.5 и § 5 ал.3 от ПЗР на НПОРИМДЕРДТСО, приета с Решение № 717 по Протокол № 71 от 6.11.2014г на СОС, срокът на разрешението за поставяне № 7 от 27.09.2010г се счита за валиден до 27.09.2020г.

Преди да изтече горния срок /до 27.09.2020г. / със заявление №РПД20-ГР94-1192/07.08.2020г. Т. К. е поискал отново да се удължи срока на разрешението за поставяне по повод което заявление е издаден оспорения в настоящото производство отказ обективиран в писмо №РПД20-ГР94-1192/7/ от 11.01.2021г.

Съдът, в резултат на извършената служебна проверка в изпълнение чл.168 АПК относно законосъобразността на оспорения административен акт, по отношение на всички основания, посочени в чл. 146 от АПК, установи от правна страна следното:

Доколкото е налице изрично властническо волеизявление на административен орган, което е с неблагоприятен характер за жалбоподателя - отказ за продължаване срока на разрешение за поставяне, то е налице правен интерес у оспорващия да обжалва акта. В тази връзка подадената на 12.02.2021 г. жалба е подадена в двумесечния срок по чл. 140, ал. 1 от АПК при наличието на предпоставки за приложимост на тази разпоредба и съответно жалбата не е просрочена, допустима е и следва да бъде разгледана по основателност.

Оспореният акт е валиден административен акт, като издаден в писмена форма от материално и териториално компетентен орган, не са допуснати съществени процесуални нарушения, отказът съдържа правни и фактически съображения и волята на компетентния да го издаде административен орган е ясно изразена.

Преди всичко, и във връзка с наведените доводи в жалбата за незаконосъобразност на оспорения отказ поради противоречие с нормативни актове от по-висока степен и данните по делото /л. 97/ за образувано адм.д. № 1099/ 2021г на АССГ с искане за отмяна чл.30 и § 5 от ПЗР на НПОРИМДЕРДТСО следва да се отбележи, че не е налице връзка на преюдициалност, тъй като евентуалната отмяна на текстове на Наредбата на СОС,цитирани в оспорения отказ не е предпоставка за неговата незаконосъобразност, тъй като отмяната на нормативни актове, каквато е Наредбата на СОС, има действие занаяпред. При положително за жалбоподателя развитие на производството, чрез отмяна на текстовете, ограничаващи правото му за поставяне на съоръженията за по-дълъг период, за същия ще е налице нова и различна

предпоставка за сезиране на съответния орган – Главен архитект на район П. СО с искане за съответно удължаване. В подкрепа на този извод е и разпоредбата на чл. 142, ал.1 от АПК, съгласно която съдът преценява законосъобразността на актовете към момента на издаването им, т.е., при зачитане на действащата нормативна уредба такава, каквато е към датата на постановяването им. В допълнение СОС като орган на местното самоуправление разполага с компетентност да уреди съобразно нормативните актове от по-висока степен, неуредени от тях обществени отношения от местно значение, доколкото тези въпроси не са от изключителна компетентност на други органи, както и че нормативният акт е издаден съобразно и в рамките на установената нормотворческа компетентност на СОС

Разрешението за поставяне № 7 / 27.09.2010г е издадено при действието на отменената с § 10 от ПЗР на новата НПОРИМДЕРДТСО /приета с Решение № 717 на СОС по Протокол № 71 от 06.11.2014 г./ . Същото е било издадено за срок от 5 години, тоест до 27.09.2015г . Преди да изтече срока,жалбоподателят подава заявление от 25.08.2015г за удължаване срока на цитираното разрешение за поставяне, като с т.7 по Протокол № 13 РД 09-01-157 от 15.09.2015г. РЕСУТ е взело решение съгласно чл.30 ал.5 и § 5 ал.3 от ПЗР на НПОРИМДЕРДТСО, приета с Решение № 717 по Протокол № 71 от 6.11.2014г на СОС, срокът на разрешението за поставяне № 7 от 27.09.2010г се счита за валиден до 27.09.2020г. Преди да изтече и последният срок жалбоподателят подава заявлението от 7.08.2020г по повод което е постановен процесния отказ.

Разпоредбата на § 5 е преходна, т.е. с нея се урежда прилагането на Наредбата спрямо висящите правоотношения – тези, които са възникнали в резултат на разрешенията за поставяне, издадени преди приемането на тази Наредба, които са били безсрочни или чийто срок не е изтекъл към момента на влизането ѝ в сила. В § 5, ал.2 и ал.3 е предвидено, че срокът на действащите към влизане в сила на тази наредба разрешения за поставяне се удължава до размера на максимално определените срокове, а относно разрешенията за поставяне, издадени без определен срок - че се смятат за издадени за максимално определения срок по тази наредба, т.е. за 10 години съобразно първоначалната и относима редакция на чл.30, ал.1 при приемането на НПОРИМДЕРДТСО. НПОРИМДЕРДТСО е приета с Решение № 717 по Протокол № 71 от 6.11.2014 г. Към този момент жалбоподателят е имал действащо разрешение за поставяне № 7/27.09.2010г., издадено съгласно чл.20 от отменената НПОРИМДЕРДТСО за срок от 5 години, следователно приложима за жалбоподателя е била хипотезата на § 5, ал.2 от НПОРИМДЕРДТСО и срокът се удължава с 10 години, тоест до 27.09.2020г. Десетгодишният срок по чл.30 вр с § 5 ал.2 от ПЗР на НПОРИМДЕРДТСО /приета с Решение № 717 на СОС по Протокол № 71 от 06.11.2014 г/ се изчислява от датата на издаване на разрешението за поставяне-27.09.2010г, а не от датата на подаване на последващото заявление през 2015г. В тази връзка неоснователни са доводите на жалбоподателя, че е налице все още действащо разрешение за поставяне , чиито срок не е изтекъл, тъй като през 2015г. неоснователно било отказано продължаване на срока с десет години, тоест до 2025г. От тълкуването на разпоредбата на § 5 ал.2 от ПЗР на НПОРИМДЕРДТСО се налага категоричен извод, че началото на десет годишния срок по чл.30 е издаването на разрешението за поставянето /2010г/, а не датата на последващо заявление за удължаване на срока. Следователно, максимално определения десетгодишния срок, до който може да се продължи действието на издаденото на жалбоподателя преди

влизането в сила на НПОРИМДЕРДТСО разрешение за поставяне е изтекъл на 27.09.2020г. Жалбоподателят е бил наясно с това и го е мотивирало малко преди изтичане на този срок да подаде заявлението на 7.08.2020г. за поредно удължаване на срока.

Разпоредбата на § 5 от ПЗР на НПОРИМДЕРДТСО не се отнася към последващите изменения на наредбата и в частност към тези, приети с Решение № 509/26.07.2018 г. на СОС и няма за цел да уреди случаите, заварени от изменението на чл. 30, ал. 1 от НПОРИМДЕРДТСО от 2018 г. В тази връзка следва да се има предвид също така, че по отношение на срока, въведен с изменението на чл. 30, ал. 1 от НПОРИМДЕРДТСО през 2018 г., са приети други преходни и заключителни разпоредби, уреждащи висящите случаи, а именно § 61 от ПЗР към Наредбата за изменение и допълнение на НПОРИМДЕРДТСО, приета с Решение № 509 на СОС по Протокол № 58/26.07.2018 г., в който изрично е предвидено, че всички разрешения за поставяне, издадени до влизане в сила на тази наредба, запазват действието си при условията, при които са издадени.

С процесното заявление от 7.08.2020г жалбоподателят е поискал да бъде удължен срока на разрешението за поставяне до реализиране на ПУП за собствения му имот. Нормата на чл. 55 от ЗУТ обвързва възможността за издаване на разрешение за поставяне на преместваеми обекти по чл. 56, ал. 1 от ЗУТ в поземлени имоти до реализирането на ПУП за тези имоти. Това обстоятелство обаче, е предпоставка в определени поземлени имоти, по отношение на които все още не е реализиран ПУП, да може временно да бъдат поставени преместваеми обекти, но при условията, изрично регламентирани в Наредбата, като едно от тези условия безспорно е срокът на действието на разрешението за поставяне. Липсата на реализиран ПУП е предпоставка, условие за поставянето на преместваеми обекти съгласно чл. 55 от ЗУТ, а не е срок на действие на разрешенията за поставяне, условията и редът за които се определени с Наредбата /В този смисъл Р № 1568 от 18.02.2022 по адм д № 10904/2021г на ВАС, Второ отд/.

С оглед горното, максимално допустимия срок на разрешението за поставяне е изтекъл на 27.09.2020г , като не са налице основания за удължаването му. Предвид гореизложените мотиви оспореният акт се явява законосъобразен, а жалбата против него е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Относно разноските:

С оглед изхода на спора , на жалбоподателя не се дължат разноски.

С оглед направеното от процесуалния представител на ответната страна искане за присъждане на разноски, на същата се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лв., определен съгласно чл.143, ал.3 от АПК вр.с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Т. И. К. срещу отказ на Главния архитект на район „П.“ СО, обективизиран в писмо №РПД20-ГР94-1192/7/ от 11.01.2021г., по заявление на жалбоподателя №РПД20-ГР94-1192/07.08.2020г., за продължаване на срока на

разрешение за поставяне № 7 от 27.09.2010г. на преместваеми обекти – автомивка и работилница за автогуми и кафене в ПИ 430а, кв. 358а, ул. „546“ №10, район „П.“ СО.

ОСЪЖДА Т. И. К. да заплати на Столична община юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: